

ויליאם שקספיר : נוזמור

מתוך "הלילה השנים-עשר"

בוֹאֵה-לָךְ, בוֹאֵה-לָךְ, מוֹת!
אֶסְמֵן בְּחֵב בְּכוֹת עֵצָב;
עוֹסֶה-לָךְ, אֶד-נְשָׁמוֹת!
הֶרְגַתְנִי נְאֻהָ קֶשֶׁת-לֵב.

לִבְּךָ מְכַרְיָבִי, הוּא, לִי יוֹכֵן,
בְּשֶׁרְךָ יִטְבֵּל.
מִנֶּת מוֹתִי אֵין דוֹד אֶמֶן
וְלוֹ בַּהּ חֶבֶל.

אֶל-נָא פֶּרַח, אֶל-נָא פֶּרַח נֶרְדִּי
עַל שְׁחוֹר כְּלִיבְתִי יִנַּח.
אֶל-נָא רֵעַ, אֶל-נָא רֵעַ נֶרְדִּי
אֶל בּוֹר-עֵצָמִי, פִּגְרֵי הַמֶּךְ.

אֵלֶּךְ, אֵלֶּךְ-הִי לוֹ נְאֻצֵּר,
הוּא, אֶסְמְנָה —
בֵּל יִמְצָא קֶבְרִי אוֹהֵב תָּם, סֶר
שֵׁם שְׂאֵת קִיטָה.

(תרגום: אהרן אמיר)